

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ตามตัวแปรเพศ ระดับชั้น และสาขาวิชาชีพ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย โดยศึกษาจากหลักสูตรวิชาสุขศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา แล้วสร้างแบบสอบถาม 1 ชุด มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบและแบบมาตราส่วนประเมินค่า ถามความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านสุขศึกษา และด้านหลักสูตรและการสอนจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาให้คำแนะนำ แล้วจึงนำแบบสอบถามไปทดลองกับประชากรที่เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และนำผลการทดลองมาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม เพื่อให้แบบสอบถามนั้นมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จากนั้นได้นำแบบสอบถามนั้นมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง จึงนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2528 จากวิทยาเขตของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา จำนวน 450 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งตามชั้น และได้แบบสอบถามกลับคืนมาทั้งสิ้น 450 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยหาค่าร้อยละ ค่ามัธยฐาน เลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่า 'ที' และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อทดสอบความมีนัยสำคัญ ถ้าการทดสอบพบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมีนัยสำคัญทางสถิติ ก็ทดสอบว่าค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยวิธีของนิวแมน กูลส์ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่า

กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพจำนวนทั้งหมด 450 คน ซึ่งแยกเป็นนักศึกษาชาย จำนวน 278 คน และนักศึกษานหญิง จำนวน 172 คน แยกเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 148 คน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 159 คน และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 143 คน และแยกเป็นนักศึกษานสาขานวิชาชีพนช่างอุตสาหกรรม จำนวน 178 คน สาขานเกษตรกรรม จำนวน 91 คน สาขานพาณิชยกรรม จำนวน 85 คน และสาขานคหกรรม จำนวน 96 คน นักศึกษาโดยเฉลี่ยอายุระหว่าง 17-18 ปี บิดานของนักศึกษานส่วนมากมีอาชีพรับราชการ มารดาของนักศึกษานส่วนมากมีอาชีพทำงานส่วนตัว รายได้นของครอบครัวนักศึกษานส่วนมาก 2001-5000 บาท

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา พบว่า

2.1 ค่านจุกมุ่งหมายในการเรียน

2.1.1 จำแนกตามเพศ พบว่านักศึกษานชายและนักศึกษานหญิง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับจุกมุ่งหมายในการเรียนในรายข้อส่วนใหญ่นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนน้อยที่เห็นแตกต่างกัน จำนวน 2 ข้อ ดังนี้

(1) เพื่อให้ศึกษานสำนึกในความรับผิดชอบที่ตนควรมีต่อสุขภาพและสวัสดิภาพของส่วนรวม

(2) เพื่อให้ศึกษานสามารถช่วยส่งเสริมการสาธารณสุขของชุมชน

2.1.2 จำแนกตามระดับชั้น พบว่านักศึกษานชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับจุกมุ่งหมายในการเรียนในรายข้อส่วนใหญ่นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนน้อยที่เห็นแตกต่างกัน จำนวน 3 ข้อดังนี้

(1) เพื่อให้ศึกษานเป็นคนมีเหตุผลทางดานวิทยาศาสตร์ชั้น

- (2) เพื่อให้นักศึกษาสำนึกในความรับผิดชอบที่ตนควรมีต่อสุขภาพและสวัสดิภาพของส่วนรวม
- (3) เพื่อให้นักศึกษาสามารถช่วยส่งเสริม การสาธารณสุขของชุมชนได้

2.1.3 จำแนกตามสาขาวิชาชีพ พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดหมายในการเรียนในรายข้อส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนน้อยที่เห็นแตกต่างกัน จำนวน 2 ข้อ ดังนี้

- (1) เพื่อให้ศึกษามีบุคลิกภาพ สุขภาพและอนามัยสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ
- (2) เพื่อให้นักศึกษาเห็นคุณค่าและความสำคัญของสุขภาพและสวัสดิภาพของตนเองและส่วนรวม

2.2 ด้านเนื้อหาวิชา

2.2.1 จำแนกตามเพศ พบว่านักศึกษาชายและนักศึกษานหญิงมีความคิดเห็นในรายข้อส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนน้อยที่เห็นแตกต่างกัน จำนวน 21 ข้อ ดังนี้

- (1) การเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย
- (2) ลักษณะธรรมชาติของสิ่งเสพติดให้โทษประเภทต่าง ๆ
- (3) แหล่งบริการสาธารณสุขในชุมชน
- (4) การสาธารณสุขมูลฐาน
- (5) การเลือกใช้ผลิตภัณฑ์และบริการทางสุขภาพให้ถูกต้องและเหมาะสม
- (6) ความเชื่อที่ผิดทางด้านสุขภาพและสวัสดิภาพ
- (7) ความปลอดภัยในการจราจร

- (8) ความปลอดภัยในการประกอบอาชีพต่าง ๆ
- (9) การป้องกันและปราบปรามอัคคีภัย
- (10) ความปลอดภัยในการจราจร
- (11) ความปลอดภัยในการประกอบอาชีพต่าง ๆ
- (12) อัจฉรียาจากกัมมันตภาพรังสีและอาวุธนิวเคลียร์
- (13) การถูกสารเคมี และก๊าซมีพิษ
- (14) การห้ามโลหิตด้วยการกคตามจุดต่าง ๆ
- (15) กระจกหักกระจกเคลื่อนและการเข้าเผือก
- (16) การสังเกตอาการผิดปกติของร่างกาย
- (17) การผายปอดและการนวดหัวใจ
- (18) การเคลื่อนย้ายผู้ป่วยด้วยวิธีต่าง ๆ
- (19) ลักษณะการติดต่อ, อาการของโรคติดต่อที่สำคัญ และการสร้างภูมิคุ้มกันโรค
- (20) ปัญหาการป้องกันโรคติดต่อในชุมชน
- (21) ลักษณะและอาการของโรคไม่ติดต่อที่สำคัญ เช่น โรคภูมิแพ้ โรคหัวใจ โรคมะเร็ง โรคเบาหวาน

2.2.2 จำแนกตามระดับชั้น ทบว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาในรายชื่อส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันที่ระดับ .05 ส่วนน้อยที่เห็นแตกต่างกันมี จำนวน 18 ข้อ ดังนี้

- (1) การเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย
- (2) การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศในตำราร่างกายและจิตใจ

- (3) การควบคุมอารมณ์เพศ
- (4) ลักษณะธรรมชาติของสิ่งเสพติดให้โทษประเภทต่าง ๆ
- (5) แหล่งบริการสาธารณสุขในชุมชน
- (6) การสาธารณสุขมูลฐาน
- (7) การเลือกใช้ผลิตภัณฑ์และบริการทางสุขภาพให้ถูกต้องและเหมาะสม
- (8) ความเชื่อที่ผิดทางค่านสุขภาพและสวัสดิภาพ
- (9) การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ และสังคม
- (10) การแก้ปัญหาที่ขัดแย้งทางอารมณ์
- (11) การใช้หลักจิตวิทยาในชีวิตประจำวัน
- (12) การปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น
- (13) การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศ ในร่างกายและจิตใจ
- (14) การควบคุมอารมณ์ทางเพศ
- (15) การเลือกคู่ครองและการแต่งงาน
- (16) การปรับตัวในชีวิตสมรส
- (17) การวางแผนครอบครัวและการคุมกำเนิด
- (18) ผลสืบเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงประชากร ในสิ่งที่เกี่ยวกับการสาธารณสุข

2.2.3 จำแนกตามสาขาวิชาชีพ พบว่าบัณฑิตศึกษาสาขาข้างอุตสาหกรรม สาขาเกษตรกรรม สาขาพานิชยกรรม และสาขาคหกรรม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาในรายชื่อส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนน้อยที่เห็นแตกต่างกันมีจำนวน 14 ข้อ ดังนี้

- (1) เสียงและเหตุรำคาญต่าง ๆ
- (2) การปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น
- (3) การวางแผนครอบครัวและการคุมกำเนิด
- (4) การสูบบุหรี่ และการดื่มสุรา กับโรคภัยไข้เจ็บ
- (5) การสาธารณสุขในชุมชน
- (6) อาหารนั้นปลอมแปลง
- (7) การเลือกใช้ผลิตภัณฑ์และบริการทางสุขภาพให้ถูกต้องและเหมาะสม
- (8) ความเชื่อที่ผิดทางค่านิยมสุขภาพและสวัสดิภาพ
- (9) การถูกสารเคมี และก๊าซพิษ
- (10) การห้ามโลหิตด้วยการกดตามจุดต่าง ๆ
- (11) กระจกหัก กระจกเคลื่อน และการเข้าเฟือง
- (12) การสังเกตอาการผิดปกติทางร่างกาย
- (13) การผายปอดและนวดหัวใจ
- (14) ลักษณะและอาการของโรคไม่ติดต่อที่สำคัญ เช่น โรคภูมิแพ้ โรคหัวใจ โรคมะเร็ง โรคเบาหวาน

2.3 คานกิจกรรมการเรียนการสอน

2.3.1 จำแนกตามเพศ พบว่านักศึกษาชายและนักศึกษานางมี
ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนในรายชื่อน้อยไม่แตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนใหญ่ที่เห็นแตกต่างกันมี จำนวน 16 ข้อ ดังนี้

- (1) อาจารย์ให้นักศึกษาอ่านบทเรียนตามลำพัง ถ้าไม่
เข้าใจให้ซักถาม

- (2) อาจารย์เชิญวิทยากรบรรยายในบางบทเรียนที่เรียน
- (3) อาจารย์แบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่ม ให้นำทำการค้นคว้าและนำมาอภิปรายในชั้นเรียน
- (4) อาจารย์อธิบาย และใช้อุปกรณ์การสอนประกอบคำบรรยาย
- (5) อาจารย์จัดทัศนศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวกับหัวข้อที่เรียน
- (6) อาจารย์จัดให้มีการโต้วาที หรืออภิปรายเกี่ยวกับปัญหาสุขภาพและสวัสดิภาพของหัวข้อที่เรียน
- (7) อาจารย์นำสถานการณ์จำลองมาประกอบการสอนในชั้นเรียน
- (8) อาจารย์สาธิตเนื้อหาของบทเรียนแล้วให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติ
- (9) อาจารย์ให้นักศึกษาสาธิตเนื้อหาบางบทเรียนแล้วให้นักศึกษาคนอื่น ๆ ฝึกปฏิบัติตาม
- (10) อาจารย์ให้นักศึกษาค้นคว้าจากห้องสมุดแล้วนำมาอภิปราย
- (11) อาจารย์ให้นักศึกษาที่เรียนชั้นสูงกว่ามาช่วยสอนในบางบทเรียน
- (12) อาจารย์หาตัวอย่างเหตุการณ์ และประสบการณ์ในแต่ละสาขาวิชามาประกอบบทเรียน
- (13) อาจารย์ให้นักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับสุขภาพและสวัสดิภาพในการประกอบอาชีพของแต่ละสาขาวิชาชีพ

(14) อาจารย์ให้นักศึกษาจัดนิทรรศการแสดงผลงานทางสุขศึกษาทางเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน

(15) อาจารย์จัดนิทรรศการแสดงเกี่ยวกับหัวข้อที่เสนอ

(16) อาจารย์ให้นักศึกษาแสดงละครสั้นประกอบบทเรียน

2.3.2 จำแนกตามระดับชั้น พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 มีความคิดเห็นในรายข้อส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนน้อยที่เห็นแตกต่างกันมี จำนวน 5 ข้อ ดังนี้

(1) อาจารย์บรรยายให้นักศึกษาจดตามคำบอก

(2) อาจารย์ให้นักศึกษาอ่านบทเรียนตามลำพัง ถ้าไม่เข้าใจให้ซักถาม

(3) อาจารย์แบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่มให้ทำการค้นคว้าและนำผลการค้นคว้ามารายในชั้นเรียน

(4) อาจารย์นำสถานการณ์จำลองมาประกอบการสอนในชั้นเรียน

(5) อาจารย์ให้นักศึกษาที่เรียนชั้นสูงกว่ามาช่วยสอนในบางบทเรียน

2.3.3 จำแนกตามสาขาวิชาชีพ พบว่านักศึกษาสาชาช่างอุตสาหกรรม สาขาเกษตรกรรม สาขาพาณิชยกรรม และสาขาคหกรรม มีความคิดเห็นในรายข้อส่วนน้อยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนใหญ่ที่เห็นแตกต่างกันมีจำนวน 12 ข้อ ดังนี้

(1) อาจารย์นำเหตุการณ์ปัจจุบันมาหาตัวอย่างประกอบบทเรียน

(2) อาจารย์อธิบายและใช้อุปกรณ์การเรียนประกอบคำบรรยาย

- (3) อาจารย์จัดทัศนศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวกับหัวข้อที่เรียน
- (4) อาจารย์จัดให้มีการโต้วาทีหรืออภิปรายเกี่ยวกับปัญหาสุขภาพและสวัสดิภาพของหัวข้อที่เรียน
- (5) อาจารย์นำสถานการณ์จำลองมาประกอบการเรียนการสอนในชั้นเรียน
- (6) อาจารย์สาธิตเนื้อหาบางบทเรียนแล้วให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติ
- (7) อาจารย์ให้นักศึกษาสาธิตเนื้อหาบางบทเรียนแล้วให้นักศึกษาคนอื่น ๆ ฝึกปฏิบัติงาน
- (8) อาจารย์ให้นักศึกษาค้นคว้าจากห้องสมุดและนำมาอภิปราย
- (9) อาจารย์ให้นักศึกษาที่เรียนชั้นสูงกว่ามาช่วยสอนในบางบทเรียน
- (10) อาจารย์หาตัวอย่างเหตุการณ์ และประสบการณ์ในแต่ละสาขาวิชาชีพประกอบบทเรียน
- (11) อาจารย์ให้นักศึกษาจัดกิจกรรมแสดงผลงานทางสุขศึกษา
- (12) อาจารย์ให้นักศึกษาแสดงละครสั้นประกอบบทเรียน

2.4 ด้านอุปกรณ์การเรียน

2.4.1 จำแนกตามเพศ พบว่านักศึกษาชายและนักศึกษานหญิงมีความคิดเห็นในรายข้อส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนน้อยที่เห็นแตกต่างกันมี จำนวน 4 ข้อ ดังนี้

- (1) หนังสือเรียนวิชาสุขศึกษา

(2) หนังสือพิมพ์ วารสาร และนิตยสาร

(3) กระจานชอล์ก

(4) แผนภูมิ

2.4.2 จำแนกตามระดับชั้น พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 มีความคิดเห็นในรายข้อส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนน้อยที่เห็นแตกต่างกันมี จำนวน 2 ข้อ ดังนี้

(1) หนังสือเรียนวิชาสุขศึกษา

(2) เครื่องบันทึกเสียง วิทยุ และโทรทัศน์

2.4.3 จำแนกตามสาขาวิชาชีพ พบว่านักศึกษาสาขาช่างอุตสาหกรรม สาขาเกษตรกรรม สาขาพาณิชยกรรม และสาขาคหกรรม มีความคิดเห็นในรายข้อส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนน้อยที่เห็นแตกต่างกันมี จำนวน 3 ข้อ ดังนี้

(1) กระจานชอล์ก

(2) ตัวอย่างของจริง

(3) ภาพยนตร์ วีดีโอ และสไลด์ประกอบ

2.5 ด้านการประเมินผล

2.5.1 จำแนกตามเพศ พบว่านักศึกษาชายและนักศึกษานหญิงมีความคิดเห็นในรายข้อส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนน้อยที่เห็นแตกต่างกันมี จำนวน 7 ข้อ ดังนี้

(1) การประเมินผลโดยการจัดนิทรรศการ

(2) การประเมินผลโดยการสังเกตการปฏิบัติตนทาง
ด้านสุขภาพ

(3) การประเมินผลโดยการสอบถามเป็นระบบ ๆ

- (4) การวัดผลเมื่อจบแต่ละชั่วโมง
- (5) การวัดผลเมื่อจบบทเรียนแต่ละบท
- (6) การวัดผลตามที่วิทยาเขตกำหนด
- (7) การวัดผลเดือนละครั้ง

2.5.2 จำแนกตามระดับชั้น พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 มีความคิดเห็นในรายข้อส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนน้อยที่เห็นแตกต่างกันมี จำนวน 1 ข้อ ได้แก่ การประเมินผลโดยแบบทดสอบอัตนัย และปรนัยปนกัน

2.5.3 จำแนกตามสาขาวิชาชีพ พบว่านักศึกษาสาขาช่างอุตสาหกรรม สาขาเกษตรกรรม สาขาพาณิชยกรรม และสาขาคหกรรม มีความคิดเห็นในรายข้อส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนน้อยที่เห็นแตกต่างกันมี จำนวน 7 ข้อ ดังนี้

- (1) การประเมินผลโดยทำแบบฝึกหัด
- (2) การประเมินผลโดยสังเกตการปฏิบัติตนทางด้านสุขภาพ
- (3) การประเมินผลโดยทำการทดสอบย่อย
- (4) การประเมินผลโดยการวัดผลตามที่วิทยาเขตกำหนด
- (5) การประเมินผลโดยวัดผลเดือนละครั้ง
- (6) การประเมินผลโดยวัดผลเทอมละครั้ง
- (7) การประเมินผลโดยแบบทดสอบอัตนัยและปรนัยปนกัน

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ผู้วิจัย อภิปรายผลการวิจัยเฉพาะประเด็นที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. ด้านจุดมุ่งหมายในการเรียน

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาซึ่งแยกตามระดับชั้นและแยกตามสาขาวิชาชีพ มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ตรงกันในข้อ

1.1 เพื่อให้ นักศึกษาสำนึกในความรับผิดชอบที่ตนควรมีต่อสุขภาพและสวัสดิภาพของส่วนรวม

1.2 เพื่อให้ นักศึกษาช่วยส่งเสริมการสาธารณสุขของชุมชนไว้

เป็นที่น่าสังเกตว่า จุดมุ่งหมายทั้ง 2 ข้อ เป็นจุดมุ่งหมายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพส่วนรวมทั้งสิ้น การที่นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อจุดมุ่งหมายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพส่วนรวม อาจเป็นเพราะนักศึกษายังไม่บรรลุนิติภาวะและยังอยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน ความตระหนักในการรับผิดชอบต่อสุขภาพส่วนรวมจึงอาจไม่มากเท่ากับผู้ใหญ่ แม้นักศึกษาเหล่านี้จะอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายด้วยก็ตาม ก็จริง แต่มีระดับอายุและประสบการณ์ที่แตกต่างกันมากเนื่องจากเรียนอยู่คนละระดับชั้น

2. ด้านเนื้อหาวิชา

2.2 จากผลการวิจัยยังพบว่า นักศึกษา ซึ่งแยกตามเพศและแยกตามสาขาวิชาชีพ มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ตรงกันในข้อ "การสังเกตอาการผิดปกติของร่างกาย" ซึ่งพบว่า นักศึกษาทั้ง 4 สาขาวิชาชีพมีความคิดเห็นแตกต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก

2.2.1 เมื่อพิจารณาที่เพศ พบว่า นักศึกษาชายมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 มากกว่านักศึกษานหญิง อาจเป็นเพราะเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับ "การสังเกตอาการผิดปกติของร่างกาย" มีความสำคัญต่อตัวนักศึกษาเองอยู่ในระดับมาก

โดยเฉพาะนักศึกษาชายนั้น ลักษณะของภาระงานและการศึกษาในชีวิตประจำวันค่อนข้างจะเสี่ยงอันตรายมากกว่านักศึกษาหญิงมาก จึงอาจทำให้เห็นความสำคัญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2.2.2 เมื่อพิจารณาถึงสาขาวิชาชีพ พบว่านักศึกษาสาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม เห็นความสำคัญของเนื้อหาวิชาในข้อนี้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 มากกว่านักศึกษาสาขาอื่น ๆ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับ "การสังเกตอาการผิดปกติของร่างกาย" มีความเกี่ยวข้องกับสาขาช่างอุตสาหกรรมสูงมาก เพราะว่านักศึกษาสาขาช่างอุตสาหกรรมเป็นสาขาที่มีความเกี่ยวข้องกับการทำงานที่ต้องเสี่ยงอันตรายค่อนข้างสูงมาก เนื้อหาในเรื่องของการสังเกตอาการผิดปกติของร่างกายจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อการประกอบอาชีพของนักศึกษาสาขาช่างอุตสาหกรรมมากกว่าสาขาวิชาอื่น ๆ ซึ่งความแตกต่างนี้อาจทำให้นักศึกษาเห็นความสำคัญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

จากผลการวิจัยพบว่านักศึกษาซึ่งแยกตามเพศ แยกตามระดับชั้น และแยกตามสาขาวิชาชีพ มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ตรงกันในข้อ "อาจารย์ให้นักศึกษาที่เรียนชั้นสูงกว่ามาช่วยสอนในบางบทเรียน" ซึ่งพบว่า นักศึกษาทั้ง 2 เพศ ทั้ง 3 ระดับชั้น และทั้ง 4 สาขาวิชาชีพ มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเนื้อหาของรายวิชาสุขศึกษาในแต่ละระดับชั้นและเนื้อหาวิชาชีพในแต่ละสาขาที่หลักสูตรกำหนดให้มีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง นอกจากนั้น นักศึกษาที่เรียนในแต่ละระดับชั้น และแต่ละสาขาวิชาชีพ ซึ่งมีทั้ง 2 เพศ ก็เรียนด้วยกัน ย่อมมีเป้าหมายในการเรียนและความสนใจที่แตกต่างกัน ความเหมาะสมที่จะเลือกใช้กิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชา จึงมีความแตกต่างกันไปด้วย ซึ่งทำให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของกิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4. คำนวณอุปกรณ์การเรียน

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาซึ่งแยกตามเพศและสาขาวิชาซีพีมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ตรงกันในข้อการใช้ "กระดานชอล์ก" สาเหตุที่นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันในข้อนี้ตรงกัน อาจเป็นเพราะเมื่อพิจารณาที่ตัวของนักศึกษาจะเห็นได้ว่า นักศึกษาชายกับนักศึกษานหญิงมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า นักศึกษาช่างอุตสาหกรรมและนักศึกษาเกษตรกรรมส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชาย แต่นักศึกษาพาณิชยกรรมและนักศึกษาคหกรรมส่วนใหญ่เป็นนักศึกษานหญิง การที่นักศึกษาช่างอุตสาหกรรมและนักศึกษากเกษตรกรรมซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชายมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 กับนักศึกษสาขาพาณิชยกรรม และนักศึกษาคหกรรมซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักศึกษานหญิง อาจเป็นเพราะสาขาวิชาช่างอุตสาหกรรมและสาขาวิชาเกษตรกรรมเป็นสาขาวิชาที่มีการปฏิบัติมากจึงไม่มีใครได้ใช้กระดานชอล์ก กระดานชอล์กจึงมิได้เป็นอุปกรณ์หลักในการเรียนการสอน แตกต่างจากสาขาพาณิชยกรรมและสาขาคหกรรม ซึ่งเป็นสาขาที่ต้องใช้กระดานชอล์กเกือบตลอดเวลาที่เรียน ซึ่งความแตกต่างนี้จึงอาจทำให้นักศึกษาเห็นความสำคัญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

5. การประเมินผล

จากผลการวิจัยนี้พบว่า นักศึกษาซึ่งแยกตามระดับชั้น และแยกตามสาขาวิชาซีพี มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ตรงกันในข้อการประเมินผลโดย "แบบทดสอบอัตนัยและปรนัยปนกัน" สาเหตุที่นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันในข้อนี้ตรงกันอาจเป็นเพราะ

5.1 เมื่อพิจารณาจากระดับชั้น พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 เห็นความสำคัญของการประเมินผลโดย "แบบทดสอบอัตนัยและปรนัยปนกัน" แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 การที่นักศึกษแต่ละระดับชั้นมีความคิดเห็นแตกต่างกันอาจเป็นเพราะนักศึกษในแต่ละระดับชั้นมีประสบการณ์ในการศึกษาเล่าเรียนและผ่านการสอบในวิชาต่าง ๆ ที่แล้วมาแตกต่างกัน จึงทำให้เห็นความสำคัญของการประเมินผลโดยแบบทดสอบอัตนัยและปรนัยปนกันแตกต่างกันได้

5.2 เมื่อพิจารณาจากสาขาวิชาชีพ พบว่านักศึกษาทั้ง 4 สาขาวิชาชีพ เห็นความสำคัญของการประเมินผลโดย "แบบทดสอบอัตนัยและปรนัยปนกัน" แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 การที่นักศึกษาแต่ละสาขาวิชาชีพมีความคิดเห็นแตกต่างกัน อาจเป็นเพราะ จุดมุ่งหมายการเรียนการสอนและเนื้อหาวิชาในแต่ละสาขาวิชาชีพมีความแตกต่างกัน จึงทำให้ลักษณะของแบบทดสอบที่นำไปใช้ในการประเมินผลของแต่ละสาขาวิชาชีพมีความเหมาะสมแตกต่างกันออกไปด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะจากผลของการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการปรับปรุงหลักสูตรวิชาสุขศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ควรมีการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาให้เหมาะสมกับสาขาวิชาชีพแต่ละสาขา โดยเฉพาะด้านเนื้อหาวิชา เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาเห็นความสำคัญของเนื้อหาวิชาหลายข้อที่แตกต่างกันโดยควรจะมีเนื้อหาวิชาร่วมที่นักศึกษาทั้ง 4 สาขาวิชาชีพเรียนเหมือนกัน และมีเนื้อหาวิชาเฉพาะที่แยกให้นักศึกษาแต่ละสาขาวิชาชีพได้เรียนตามความเหมาะสมกับสาขาวิชาชีพนั้น ๆ ในการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสาขาวิชาชีพแต่ละสาขา เป็นต้นว่าสาขาวิชาชีพช่างอุตสาหกรรมควรมีการเพิ่มเนื้อหาที่มีความสำคัญต่อวิชาชีพ เช่น การปฐมพยาบาล โดยเฉพาะในเรื่องการสังเกตอาการผิดปกติของร่างกาย สาขาวิชาชีพเกษตรกรรมควรมีการเพิ่มเนื้อหาของสุขภาพและสิ่งแวดล้อม เช่น ในเรื่องของอันตรายจากกัมมันตภาพรังสีและอาวุธนิวเคลียร์ สาขาวิชาชีพพานิชยกรรมควรมีการเพิ่มเนื้อหา การปฐมพยาบาลในเรื่องของความปลอดภัยในการจราจรและเรื่องเพศศึกษา ส่วนสาขาวิชาชีพคหกรรมซึ่งให้ความสำคัญของเนื้อหาวิชาน้อยกว่าสาขาวิชาชีพอื่น ๆ ควรจะลดเนื้อหาวิชาบางเรื่อง เช่น ทางด้านสุขภาพผู้บริโภคและเพิ่มเพศศึกษาและความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อ ผู้วิจัยเชื่อว่า จะทำให้นักศึกษาแต่ละสาขาวิชาชีพได้รับประโยชน์จากการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาได้มากยิ่งขึ้น

2. เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 เห็นความสำคัญของการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัยจึงใคร่เสนอแนะว่า คณะกรรมการปรับปรุงหลักสูตรวิชาสุขศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาในระดับชั้นปีที่ 3 โดยควรให้นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 ได้มีการเรียนวิชาสุขศึกษาเป็นวิชาบังคับ เช่นเดียวกับการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาทั้ง 3 ระดับชั้น ทั้งนี้เนื่องจาก

หลักสูตรปัจจุบันวิชาสุศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในระดับชั้นปีที่ 3 ได้จัดให้เป็นวิชาเลือกเสรี ซึ่งตามสภาพความเป็นจริงนักศึกษาจะไม่ได้เรียนเนื่องจากทางวิทยาลัยไม่ได้เปิดสอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารหลักสูตรของวิทยาเขตต่าง ๆ อาจไม่ได้ให้ความสำคัญของวิชาสุศึกษาเท่าที่ควร

3. อาจารย์สุศึกษาที่สอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ควรนำผลการวิจัยนี้ไปเป็นแนวทางในการเลือกใช้กิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาสุให้สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา ทั้งนี้เพราะกิจกรรมการเรียนการสอนที่นักศึกษาได้ให้ความสำคัญมาก อาจจะเป็นแนวทางช่วยให้อาจารย์ได้นำไปในการพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนวิชาสุศึกษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

4. อาจารย์สุศึกษาที่สอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ควรนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ในการพิจารณาเลือกอุปกรณ์การเรียนที่นักศึกษาให้ความสำคัญต่อวิชาชีพมากกว่าอุปกรณ์การเรียนอื่น เช่น ภาพยนตร์ วีดีโอ และสไลด์ประกอบบทเรียน และการประเมินผลที่นักศึกษาให้ความสำคัญต่อวิชาชีพมากกว่าการประเมินผลอื่น เช่น การทดสอบแบบอัตนัยและปรนัยปนกันให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความคิดเห็นของนักศึกษาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของกรมอาชีวศึกษา และกรมการศึกษาเอกชน ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นได้ เช่นเดียวกัน
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพตามตัวแปรอื่น ๆ อีก เช่น อาชีพ เศรษฐกิจ และการศึกษาของบิดามารดา
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา โดยใช้วิธีการอื่น ๆ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ หรือศึกษาเฉพาะกรณี เพื่อให้ผลการวิจัยถูกต้องแน่นอนยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย